

A kislány megváltozott

A barátnőm lányát talán három éve tanítom angolra. Kb. két éves korában kezdtem a tanítását. A kezdetekben már az érkezése előtt fél órával egy gyomor görcsrel vártam. Nem tudtam ezt igazán megmagyarázni, hogy miért, hiszen már elég régóta tanítok angolt, és ilyen problémám nem szokott lenni.

Egy nagyon aranyos kislány volt és édesanyja szerint mindig vágyott idejönni hozzám, de mégis ittlétekor egyfajta állandó ellenállás volt benne. Nem lehetett neki pusztit adni, nem lehetett hozzáérni sem. A másik ellenállás, hogy az angol tanulás közben soha nem szólt egy szót sem. A kisgyerekek amit hallanak, azt szokták „visszamondani”. Ő a tagadásába burkolódzott. Tudható volt, hogy a tudás az benne van, csak valamiért nem hajlandó visszaadni belőle semmit. Nagyon lassan lehetett rávenni, hogy egy picit rajzoljunk vagy fessünk, de ha valami az én ötletem volt, akkor mindig „nem”, hanem azt, amit ő akart. Ezt igyekeztem maximálisan elfogadni. Néha a játék közben rövid időkre a tekintete, a szem teljesen átalakult, és olyan támadó formát öltött felém. Lehet erre azt mondani, hogy rossz kedve van, de utólag azt mondom nem az volt. A tanítás közben, amikor egy-két percig gondolkodott, akkor egyre rendszeresebben kezdtem egy-egy imát elmondani érte. Előfordult, hogy ilyen állapotában el is lökött engem, de általában nyugalomban volt. A legfurcsább az volt, hogy nem engedte az érintést, amit a gyerekek általában szeretni szoktak.

Közben a beszélgetésekből kiderült, hogy a kislány apukájának egyik fiatal unokatestvére hirtelen meghalt, és ezt nem tudta feldolgozni. Természetes emberi reakció, hogy ilyenkor az ember sodródik, haragszik, főleg, ha nincs meg az isteni kapcsolat, bizony nagyon hamar megtalál bennünket a gonosz. Persze jöttek a „haverok” a sok-sok jobbnál jobb tanáccsal, és már ott tartott az apuka, hogy kétszer is volt reikis beavatáson. Innentől kezdve még jobban kinyílik a kapu az okkultizmus, a Sátán könnyed módszerei felé.

A kislány testvére egészen kicsi korától kruppos betegségtől szenvedett. Görcsös köhögéseket, rohamszerű fulladásos helyzeteket megélni egy kicsi gyermekkel természetesen nagyon kétségbeejtő a szülők számára. Persze jön a gonosz következő kísértése, melyben az aggódó szülőknek egy újabb varázslatos módszerét nyújtja homeopátia néven. El is kezdték adni a gyermeknek, hiszen mennyire jó, hogy csak

természetes anyagokat tartalmaz, bármennyi bogyót be lehet szedni, mellékhatásai vagy nincsenek, vagy nem károsak stb. A gyermek, ha kicsi (hál Istennek) még képtelen arra, hogy manipulálja érzelmeit, mondanivalóját, gondolatait. Ez a kisfiú a kertben mindig a lépcső alatt szeretett játszani. Egyik délután az anyuka arra lett figyelmes, hogy fél odamenni, mert a kisfiú szerint ott volt egy „bácsi”. Az anyuka persze próbálta vigasztalni gyermekét, hogy ne féljen, de ez a bácsi nem tágított a gyerek mellől, és az esti lefekvésnél is látta a sarokban. Kinek merete volna elmondani mindezt az anyuka?

A kisfiú sorozatos nyugtalansága miatt az édesanya próbálta keresni a kiutat, de sajnos akkor még nem tudta, hogy merre induljon. A következő lépés a kineziológushoz vezette. A kineziológus megállapította, hogy a probléma abból adódik, hogy az anyukán ott van egy halott, akit majd ő leszed róla. Miután ez valamilyen formában megtörtént, a rákövetkező években semmilyen pozitív változást nem hozott. A gyermek küzdött nyugtalanságával és a köhögésével, és az édesanya helyzete sem javult, sem testileg sem lelkileg, hiába járt a természetgyógyászhoz és egy kineziológushoz is.

Teltek az évek, újra kisbabát várt az édesanya. A terhesség pár hónapja testileg rendkívül megviselte. Szokás szerint néha-néha visszatért a természetgyógyászhoz. Egyszer, amikor elmondta, hogy kisbabát vár, bizony kibújt a szög a zsákból. Vigasztalás, bátorítás és együttérzés helyett megszólalt a természetgyógyász szavain keresztül a Sátán: „Azért vannak a rosszulletek, mert neked ez a terhesség nem időszerű, a szervezeted a rosszullettel védekezik, a nem kívánt áldás ellen. Ha van egy kis eszed, most menj az orvoshoz, és még időben veted el a gyermeket.”

Azt gondolom, ezen a ponton kell mindannyiunknak megállni, mély levegőt venni, és tisztán helyére tenni a dolgokat. Barátnőmnek volt annyi lélekjelenléte, hogy hátrafordult, becsukta az ajtót, és soha többé nem ment vissza a természetgyógyászhoz. Később megszületett ez a kislány, akiről a történetet írni kezdtem. És egy kis tünemény lett! Amikor ez a kislány egy éves volt, az anyuka újra teherbe esett. De az apukával való konfliktus is, és ki tudja még miért, kilenc hetesen ez a baba elment. Nagyon nehéz volt mindezt feldolgozni, hiszen egy édesanyjának ez óriási fájdalom. Lelkileg még mélyebbre került, és fájdalmában teljesen egyedül maradt.

Később lassan elkezdett velem eljárni a gyóntató atyám miséire és a vele való beszélgetések által kezdett egy picit könnyebbé válni a megsebzett szíve, kezdett a gyógyulás útjára lépni. Már nem kereste az okkultizmus különböző fajtáit, megtanult imádkozni és sok-sok sírás, küzdelem, nehézség mellett kezdte meghallani Jézus és a Szűzanya hívó szeretetét. A félelemtől remegő hangja kezdett megnyugodni (ezt ő nem vette észre, csak az őt körülvevők), mindennapos görcsös fejfájási rohamai, melyeket a legtöbbször csak injekciós kezeléssel tudtak a kórházban enyhíteni, kezdtek ritkulni és szép lassan elmúlni, már gyógyszer nem kellett hozzá. Hétről hétre, napról-napra a félelemtől, a fejfájástól, a kétségbeeséstől, a fájdalomtól kezdett szépen távolodni, és a Szűzanyába kapaszkodva kezdett megtisztulni.

A kislányra visszatérve a nagyon erős ellenállás, a folyamatos „nem” válasz mindenre újból és újból elgondolkoztatott, és újabb kérdéseket vetett fel bennem. Nem tudtam mit tenni, egyre gyakrabban kezdtem imádkozni érte. Ilyenkor nyugalomban ült az ölemben, és nagyon bújít hozzám, mint aki fél és valamifajta menedéket keres. Nem is olyan rég történt, hogy az én saját gyermekem mókusos óvodai fejdíszre felálló fülekkel ott feküdt a szobában, ahol tanultunk. Ezt észrevette, és feltette a fejére, és felemelve kezeit jött felém, és közben mondta: „én vagyok az Ördög és bekaplak”. Elhívtam más játéokra, jött is velem, de később még egyszer visszatért ehhez, és újból feltette a fejére, és újból mondta, hogy bekap. E közben az arca egészen megváltozott. Nagyon negatív dolog sugárzott ilyenkor a tekintetéből.

Az anyukájának hetekig nem is mertem megmondani ezt az eseményt. E közben bennem érett az a gondolat, hogy ezt a kislányt meg kellene keresztelni. Nehezen, de összeszedtem minden bátorságomat és a barátnőmmel beszéltem erről. Nagyon örültem annak, hogy rámondta, hogy legyen keresztelő. Persze a férje részéről volt ellenállás, meg az is komoly vita tárgya volt, hogy ki keresztelje meg. Végül megszületett egy kompromisszum, hogy a hozzájuk közel eső plébánián lehet keresztelő. A keresztelés előtti napon ez a négy éves kislány a testvérét szinte egész nap ütötte vágta, állandóan ment a veszekedés, a barátnőm már nem győzött imádkozni. Másnap a keresztelésre menet a kocsiban végig tombolt. A templomba, a paphoz úgy kellett oda húzni a gyereket, óriási ellenállás volt benne. Csak a pappal háttal volt hajlandó megállni. Így a pap a gyerekeknek csak a hátát tudta megkeresztelni. Az édesanyja úgy tartotta a gyereket, hogy

folyt a hátán az izzadság. Az Úr Jézusnak megköszönve, mégis meg lett keresztelve.

Utána az édesanya elhozta ezt a kislányt a Szeretetláng kápolnába, ahol a gyóntató atyánkkal is imádkoztunk érte szülők és az atya, kéz a kézben. A kislány odajött hozzánk és a kis kezét bedugta a kezeink közé. Utána leült a kislány egy székre, az atya elé térdelt, ő odaadta a kis kezét az atya kezébe, mosolygott rá, és így imádkoztak. Mi, szülők, akik egymás mellett térdeltünk, átöleltük egymás és sírtunk örömeinkben. Közben a táskából a kislány kikotorta a rózsafüzért és ott tartotta a kezében, ült és mosolygott... Ezután, ahogy kijöttünk a kápolnából, felkéredzkedett hozzám, és odatette a vállamra a kis fejét. Megnyugodott, és az a fajta megkötözöttség, ami fogva tartotta, megszűnt.

Egy hét múlva elhozta az anyuka angolra. Beraktam a hintába és mondtam neki angolul, hogy „up and down” (fel és le), és ő énekelve mondta utánam, boldogan, mosolyogva, nevetve. Azért is, mert egy kisgyerek még nem manipulál az érzelmeivel. Azt adja, ami belül van, ettől olyan tiszta, ettől olyan szép és csodás mindez. Gyökeres változás volt! (Ha átgondoljuk saját életünket, minden bizonnyal mi is tudnánk hasonló történeteket mesélni saját életünkéből.)

És azóta otthon is változás történt. Az édesapja haragudott a kislányra, hogy miért nem bújik hozzá. Az jólesett volna neki, hogy lány létére bújjon az apjához. A kislány, ahogy megváltozott belülről, ez is megváltozott. Azóta bújik az apjához, az apjának új értelmet adott a délutáni hazajövetelhez ez a változás. Szeretgeti az apját.

Ez a tisztulási folyamat természetesen nem zajlik le egy pillanat alatt, de a keresztelő elindított egy folyamatot, melyben a szép, komoly kezdés után tovább tudunk lépdelni és tisztulni, tisztítani. Érdekes ezt átgondolni, hogy ami a szülők, felnőttek jelentős hányadánál is tapasztalható: a nagy tagadás – ez a leány átment az elfogadásba, elfogadja a segítséget, a szeretetet. Kinyitotta a szívét!

A történet tanulsága: sajnos gyarló természetünk, és kísértésre hajlamos mivoltunk gyakran húz bennünket a könnyű megoldások felé. Ahol a legegyszerűbb letenni a 20 ezer Ft-ot a tíz kezelésre, abban bízva, hogy életünk minden gondja megoldódik. Ezzel ellentétben Jézus minket egy olyan útra hív, melyen a kezünket tartja, de a lelkiismeretünket ébren vigyázza. Ez a nehezebb, de csodálatos út. Ne essünk áldozatul a Sátán mindenféle gonosz cselszövéseinek, mint

például a reiki, a homeopátia, kineziológia és egyéb okkult dolgok, mert ezektől igaz békességet nem kaphat szívünk.

Sokszor a szülők bajban vannak egy-egy hiperaktív vagy rendszeresen rosszkodó gyerekkel. Itt különösen arra lettem figyelmes, hogy a tekintete megváltozott. Ilyenkor nem gyógyszer és egyebek, kineziológia stb. kellene. Ettől csak süllyedni fog a gyerek. Egy-két hétre lehet hogy van pozitív változás, de tartósan nem. A legfőbb gyógyító az Isten, oda kellene menni, mert egyebekkel tartós javítás nem várható. Ilyen a keresztelés vagy a szenteltvíz használata, ima és egyéb. A családi ima kellene és a szeretet (azt adni a másoknak, ami neki a legjobb). Csodálatos volt látni ennek a gyerekek a szabadulását. Ezt az élmény kívánom sok szülőnek.

Köszönjük a Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Szent Szívének és Jézus Szent Szívének, hogy átélhettük mindezt az utat, és hogy magukhoz emeltek minket, és így tisztábban láthatjuk a világot magunk körül.

G.A.
(Tengernek Csillaga, XVI/6.)